

то малко наранено врабче. Радостта му бѣше голѣма. Той го взе и почна да го гали съ треперяща рѣка.

Другитѣ врабци наобиколиха стареца и почнаха да го дърпатъ — едно за рѣкава, друго за дрехитѣ. трето кацна на бастуна му и го подкани :

— Ела, дѣдо, при насъ, ела. Ние сме братя и сестри на твое-то врабче и искаме да ти се отплатимъ за доброто, което му стори.

Тѣ го заведоха вжтре въ гжсталака. кждето бѣше тѣхниятъ домъ, и го нагостиха добре. Едни пѣхех, пруги играех, нѣкои му носѣха нѣща за ядене. Старецътъ, доволенъ и щасливъ, не пожела да се завърне въ кжщи. а остана за дълго при врабчетата.

Най-после, следъ като прекара много родостни дни, той се сѣти за своята баба и се накани да си върви, но врабцитѣ не искаха да го пустнатъ, да си отиде така. Тѣ му поднесоха две сандѣчета и му казаха :

— Ето, дѣдо, единъ малъкъ споменъ отъ насъ. Избери си едно отъ дветѣ — което обичашъ — тежкото или лекото.

Старецътъ не бѣше алченъ и избра лекото сандѣче.

— Азъ съмъ старъ човѣкъ и нѣма да мога да нося много тежко — дайте ми лекото.

Тѣжно се сбогува той съ врабцитѣ и се завърна въ кжщи. На прага го чакаше бабичката, готова да го хока :

— Кжде се губишъ толкова време, че те нѣма никакъвъ — вълци ли те изядоха въ гората ?

Макаръ, че бабата бѣше много виновна предъ стареца, той ѝ прости и даже ѝ поиска прошка, загдето се бѣ бавилъ толкова.

— Прощавай, бабо, прощавай, че те оставихъ самичка. Ходихъ да търся врабчето въ планината и останахъ тамъ при него — толкова хубаво ме посрещнаха неговитѣ братя и сестри.

Бабата, като чу това, още повече се расърди, но старецътъ ѝ се помоли пакъ :

— Не ми се сърди, бабо, вижъ, какъвъ чуденъ подаръкъ ми дадоха врабцитѣ.

Като видѣ сандѣчето, очитѣ на бабата свѣтнаха. Тя се спу-сна да вдигне капака и какво намѣри вжтре ? Злато и скжпоценни камъни. Тѣ блѣстяха толкова, че заслѣпиха двамата старци.

— Я гледай, — зачуди се дѣдото, какъвъ подаръкъ ми дали тѣзи добри врабчета. Като си тръгнахъ, ме попитаха, кое сандѣче ще си избира, лекото ли или тежкото. . .

— Какво ? Крѣсна алчната баба. Значи имало и тежъкъ сандѣкъ ? Какъвъ глупавъ старецъ си ти ! Защо не взе тежкия ? Чакай да видишъ ти — сега азъ ще отида въ планината и ще го взема.

— Не отивай, бабо, и безъ това имаме вече голѣмо богатство, — помоли я старецътъ.

Но лошата жена не го послуша. Тя тръгна изъ планината и подвикваше :

— Кжде си, кжде си, врабченце ?